

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobce: **InsolCentrum, s.r.o.**, IČO: 29008883
se sídlem Praha 3, Hradecká 526/3
zastoupený JUDr. Soňou Luňákovou, advokátkou
se sídlem Praha 3, Hradecká 526/3

proti

žalovanému: **Exekutorská komora České republiky**
se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1062/58

o žalobě proti rozhodnutí prezidenta žalovaného ze dne 5. 4. 2023 č.j. InfZ 9/2023-6

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž prezident žalovaného zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí tajemníka žalovaného (dále též „povinný subjekt“) ze dne 3. 3. 2023 č.j. InfZ 9/2023-2 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí následujících informací:

„U kolika fyzických osob došlo k ukončení exekucí v jednotlivých čtvrtletích:

1. 1. 2021 – 31. 3. 2021

1. 4. 2021 – 30. 6. 2021

1. 7. 2021 – 30. 9. 2021

1. 10. 2021 – 31. 12. 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

1. 1. 2022 – 31. 3. 2022

1. 4. 2022 – 30. 6. 2022

1. 7. 2022 – 30. 9. 2022

1. 10. 2022 – 31. 12. 2022

tak, že tyto osoby, které měly na začátku čtvrtletí jednu nebo více exekucí už ke konci daného období neměly žádnou pravomocnou exekuci v rámci EÚ/nebyly evidovány v Centrální evidenci exekucí/.“

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval důvody prvoinstančního rozhodnutí a odvolací námitky. K otázce pravomoci prezidenta rozhodnout o odvolání předně poznamenal, že Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 9. 2. 2023 č.j. 9 As 54/2021-21 a ze dne 21. 2. 2023 č.j. 7 As 275/2022-21 vycházel z právního stavu účinného do 31. 12. 2021. Počínaje 1. 1. 2022 však bylo do zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „exekuční řád“) zakotveno nové ustanovení § 112 odst. 1 písm. f), podle něhož prezident Komory rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutím Komory vydaným ve správním řízení. Vzhledem k tomu, že žádost byla podána dne 20. 2. 2023, je třeba na řízení o této žádosti aplikovat tuto novou právní úpravu. Nadřízeným orgánem příslušným rozhodnout o odvolání ve smyslu § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) je proto prezident žalovaného a není důvod předkládat věc k rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů.
3. Prvoinstanční rozhodnutí stojí na skutečnosti, že žalovaný nedisponuje informacemi rozlišenými na čtvrtletní bázi. Veškeré údaje o skončených exekucích se totiž dle právní úpravy týkající se vedení Centrální evidence exekucí mažou po uplynutí 15 dní ode dne, kdy se soudní exekutor dozvěděl o skončení exekuce. V evidenci se tak mohou uchovávat pouze takové údaje, k nimž existuje zákonný titul. V období, jež je předmětem žádosti, musel tedy žalovaný soudním exekutorům umožnit výmaz všech dat. Podle aktuální právní úpravy účinné od 1. 1. 2023 obsažené v ustanovení § 125 odst. 4 exekučního řádu se data z evidence již nemažou a stávají se součástí neveřejné části Centrální evidence exekucí. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nemůže mít k dispozici zdrojová data za jednotlivá čtvrtletí roku 2021 a roku 2022 a nemůže z nich požadovaná data extrahovat, jak požaduje žalobce. Žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že v minulosti disponoval zdrojovými daty za jednotlivá roční období, přičemž tato data uveřejnil na svém statistickém webu. Žalobce byl tajemníkem žalovaného na existenci těchto zveřejněných statistik upozorněn a byly mu poskytnuty konkrétní odkazy k dohledání těchto statistik.
4. Žalovaný dále uvedl, že v rámci vedení Centrální evidence exekucí skutečně shromažďuje více informací, než žalobce požaduje, nicméně do 31. 12. 2022 byl povinen umožnit soudním exekutorům výmaz veškerých údajů o skončených exekucích a nikoli jejich převedení do neveřejné části databáze. Poukázal na to, že Centrální evidence exekucí nikdy nebyla vystavena na statistickém principu, proto jakékoli těžení statistických dat z této evidence je spojeno s nutností vytvořit skript, s jejichž pomocí je možné data extrahovat. Žalobce se však domáhá poskytnutí informací, které v Centrální evidenci exekucí objektivně nejsou. V tomto ohledu je nepřipadný odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012 č.j. 1 As 141/2011-67, neboť nelze pracovat s neexistujícími daty. Tajemník žalovaného rovněž nijak extenzivně nevykládal ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím o omezení práva na informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. Žalobce v žalobě namítl, že byl postupem žalovaného zkrácen na svém právu na informace. Uvedl, že žalovaný má ve své dispozici zdrojová data a je povinen jako jediný subjekt v České republice s těmito daty disponovat. Podle žalobce je žalovaný jednoduchým způsobem schopen ze zdrojových dat vytvořit požadované informace. Tvzení žalovaného, že se jedná o vytváření nových informací, je nepřípustným rozšiřováním výjimek z obecné povinnosti poskytovat informace, což judikatura zakazuje. Požadovaná informace souvisí s vedením Centrální evidence exekucí. Tato evidence je veřejným seznamem. Dle platné judikatury nelze vedení Centrální evidence exekucí označit za podnikání. Žalovaný nemůže tuto činnost omezit či ji přestat provozovat.
6. Žalobce dále odkázal na § 125 exekučního řádu, dále na § 1, § 2, § 3, § 6 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 329/2008 Sb., o centrální evidenci exekucí (dále jen „vyhláška o centrální evidenci exekucí“) a čl. II vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 265/2021 Sb., kterou se mění vyhláška č. 329/2008 Sb., o centrální evidenci exekucí, ve znění pozdějších předpisů. Uvedl, že z těchto předpisů vyplývá povinnost žalovaného shromažďovat a uchovávat mnohem více údajů než jen ty, které žalobce požaduje. Požadované údaje nejsou soukromé údaje ve vlastnictví žalovaného. Jedná se o údaje získané ve veřejném zájmu. Držení těchto údajů není samoúčelné a žalovaný je povinen je zveřejňovat a na vyžádání poskytovat. Za několik posledních let byl informační systém Centrální evidence exekucí jistě zdokonalen tak, že je možné poskytovat data v něm evidovaná v jakékoli struktuře. Zjištění požadované informace spočívá toliko v jednoduché operaci shromáždění zdrojových dat a následném uzpůsobení informací k předání. Žalovaný nemusí studovat všechny exekuční případy a spisy za roky 2021 a 2022 a následně zpracovat a vyhodnotit informace v nich obsažené. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012 č.j. 1 As 141/2011-67. Pokud žalovaný dlouhodobě uvádí statistiky o počtu exekucí a počtu osob v exekuci v České republice, dokonce až do úrovně obcí, je logické, že tyto údaje čerpá z Centrální evidence exekucí a vychází z počtu zahájených exekucí, od kterých musí odečítat počet ukončených exekucí. Zdrojovými daty tedy žalovaný objektivně disponuje, a nejde tak o vytvoření nových informací, a to ani podle kritéria pracnosti či doby, která by byla potřebná pro přípravu odpovědi. Nejedná se o mimořádně rozsáhlé vyhledávání ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný uveřejňuje na svém statistickém webu mimo jiné celkový počet fyzických osob v exekuci v roční periodicitě, počet nařízených a ukončených exekucí v roční periodicitě. Od roku 2023 má též povinnost jednou za tři měsíce zveřejnit aktuální statistická data z Centrální evidence exekucí jako otevřená data v předepsaném rozsahu. Ze stejných zdrojových dat lze zpracovat i požadované informace.
7. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2023 č.j. 9 As 54/2021-21 a ze dne 27. 2. 2023 č.j. 7 As 275/2022-21 a na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023 č.j. 10 A 49/202086 žalobce dále namítl, že o jeho odvolání měl rozhodnout Úřad pro ochranu osobních údajů.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že námitka nedostatku pravomoci prezidenta žalovaného rozhodnout o odvolání žalobce se opírá o již neúčinné znění právních předpisů, které nelze na posuzovanou věc použít. Zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že požadovaná data za jednotlivá čtvrtletí let 2021 a 2022 nemá k dispozici, neboť soudní

exekutoři plnili svou povinnost odstraňovat z evidence údaje o skončených exekucích. Poznamenal, že odmítnutí žádosti žalobce nebylo ani v jednom rozhodnutí odůvodněno existencí obchodního tajemství či jakýmkoliv jiným důvodem, který by měl mít relevanci s podnikáním.

9. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
10. Podle § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.
11. Podle § 178 odst. 1 správního řádu nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává nadřízeným dozor.
12. Podle § 112 odst. 1 písm. f) exekučního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2022 prezident Komory rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutí Komory vydaných ve správním řízení; ustanovení o rozkladových komisích se použije obdobně.
13. Podle § 3 odst. 2 vyhlášky o centrální evidenci exekucí exekutor vymaže z evidence všechny údaje týkající se nařízené exekuce bez zbytečného odkladu po uplynutí 15 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skončení exekuce.
14. Podle § 125 odst. 7 exekučního řádu postup pro zápis a výmaz údajů a uchovávání vymazaných údajů v centrální evidenci exekucí a pro její vedení, provoz a správu je upraven vyhláškou ministerstva.
15. Podle § 125 odst. 4 věta první exekučního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2023 Centrální evidence exekucí je veřejným seznamem v části tvořené zapsanými údaji, které nebyly vymazány, a neveřejným seznamem v části tvořené vymazanými údaji.
16. Podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.
17. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud v prvé řadě konstatuje, že žalovaný, resp. prezident žalovaného má a v případě předmětné žádosti měl pravomoc rozhodnout o žalobcem podaném odvolání. Tato funkční pravomoc vyplývá zcela jednoznačně z právní úpravy, jež byla platná a účinná ke dni podání žádosti, tj. ke dni 20. 2. 2023. Exekuční řád v ustanovení § 112 odst. 1 písm. f) výslovně zakotvil, že prezident Komory rozhoduje o odvoláních podaných proti rozhodnutím, která vydává Komora ve správním řízení, mezi které patří i řízení vedené podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Je tudíž naplněn předpoklad stanovený v § 178 odst. 1 věta druhá správního řádu a v důsledku toho vyloučena aplikace

§ 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pro úplnost soud dodává, že zcela totožnou námitku žalobce uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž žalovaný se s touto námitkou náležitě (na straně 3 napadeného rozhodnutí) vypořádal. Soudu tak není zřejmé, z jakého důvodu žalobce pouze zopakoval svou odvolací argumentaci, aniž by uvedl, proč nesouhlasí se závěry žalovaného v této otázce. Zbývá dodat, že odkazy žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i rozsudek Městského soudu v Praze nejsou přílehlavé, neboť, jak správně konstatoval žalovaný, tato rozhodnutí se zabývala skutkovými okolnostmi, na něž se vztahovala odlišná právní úprava účinná před 1. 1. 2022. Námitka týkající se nedostatku pravomoci prezidenta žalovaného rozhodnout o odvolání žalobce tedy důvodná není.

19. Soud nepřisvědčil ani druhému námitkovému okruhu, v němž žalobce oponoval stěžejnímu závěru žalovaného, že požadované informace nemůže žalobci poskytnout, neboť jimi nedisponuje a ani nemá právní povinnost s nimi disponovat. Žalobce i tyto námitky koncipoval *de facto* shodně se svou odvolací argumentací. Na tomto místě považuje soud za vhodné nejprve předeslat, že právo na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod není „bezhraniční“, zákonodárce je oprávněn poskytování informací omezit, pokud přitom dostojí testu ústavnosti, tj. kritériím účelnosti, potřebnosti a přiměřenosti. Již v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011–67 Nejvyšší správní soud ve vztahu k omezení ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím konstatoval, že uvedeným kritériím zákonodárce dostál. V rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011–83 pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že povinný subjekt je povinen poskytnout pouze takové informace, které v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu reálně existují a které má povinný subjekt k dispozici. Skutečnost, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje a není povinen jimi disponovat, je objektivním důvodem znemožňujícím vyhovění žádosti o poskytnutí takové informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011–67, nebo též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, č. j. 9 A 65/2013–49).
20. K tomu soud doplňuje, že po novele provedené zákonem č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů, byl do zákona o svobodném přístupu k informacím s účinností od 1. 1. 2023 začleněn nový § 11b, který upravuje odmítnutí žádosti z tzv. faktického důvodu, tj. proto, že povinný subjekt požadovanou informaci vztahující se k jeho působnosti v konkrétním případě nemá a zároveň není povinen ji mít.
21. Možnost odmítnout žádost o informaci, kterou povinný subjekt nemá a není povinen mít, ani ji nemůže získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které má, případně poskytnout jako součást většího celku, jestliže by vynětí požadované informace bylo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží (§ 4a odst. 1 věta třetí zákona o svobodném přístupu k informacím), je úzce spjata s definicí informace jako „obsahu zaznamenaného na jakémkoli nosiči“ (§ 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) a s § 2 odst. 4

zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něž se povinnost poskytovat informace netýká (mj.) vytváření nových informací. Povinnost povinného subjektu určitou informaci mít může být výslovně stanovena zákonem nebo může ze zákona vyplývat. Jestliže povinný subjekt nemá povinnost požadovanými informacemi disponovat, nastupuje podle judikatury posouzení, zda by poskytnutí informace představovalo vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici. Jako hranici mezi povinným sestavením požadované informace z těch, které má povinný subjekt k dispozici (nebo je povinen je mít), a vytvářením nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, které lze odmítnout, vymezuje judikatura i komentářová literatura míru „intelektuální náročnosti“ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012 č.j. 1 As 141/2011-67). Je třeba rozlišovat žádosti o prosté výtahy z databází či části dokumentů na straně jedné a žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání, o analýzy dat z rozhodovací činnosti povinného subjektu apod. na straně druhé. Rozhodující tedy není časová náročnost shromáždění požadovaných informací (to lze promítnout do požadavku úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací podle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím), ale to, zda postačí mechanická, jednoduchá práce se zdrojovými daty, nebo je naopak potřeba „přidaná hodnota“ překračující rámec jednoduchých úkonů. Důvodová zpráva k § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím uvádí, že toto ustanovení se nebude týkat případů, kdy povinný subjekt sice informaci v požadované podobě nemá, má však zdrojové údaje k jejímu zpracování a toto zpracování je toliko mechanickou aktivitou (vyjádřeno formulací na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má). V takovém případě nejde ani o vytváření nové informace podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. (viz komentář: Zákon o svobodném přístupu k informacím; Praktický komentář; Wolters Kluwer; Autoři: Jitka JELÍNKOVÁ a Miloš TUHÁČEK)

22. Žalobce s odkazem na právní úpravu obsaženou v exekučním řádu a ve vyhlášce o centrální evidenci exekucí namítl, že žalovaný má požadované informace a je povinen je mít, soud však s tímto žalobním tvrzením nesouhlasí. Exekuční řád ani vyhláška o centrální evidenci exekucí platné a účinné před datem 1. 1. 2023 nestanovily povinnost žalovaného evidovat data o skončených exekucích. Nutno v této souvislosti upozornit na to, že termín „skončení“ exekuce zahrnuje nejen případy, kdy je exekuce zastavena, ale i případy, kdy je exekuce ukončena dobrovolným splněním vymáhané povinnosti či jejím nuceným vymožením (v těchto případech totiž exekutor rozhodnutí o zastavení exekuce nevydává – srov. § 55 exekučního řádu a § 268 o.s.ř. *a contrario*). Pokud tedy žalobce v obecné rovině poukazuje na znění § 125 odst. 1 exekučního řádu, který stanoví, resp. i pro období let 2021-2022 žalovanému stanovil povinnost evidovat mimo jiné pravomocná usnesení o zastavení exekuce, nelze z této skutečnosti dovozovat povinnost žalovaného evidovat údaje o skončených exekucích, tedy údaje, jejichž poskytnutí se žalobce domáhá. Žalobce přitom blíže svou námitku nerozvedl a nevysvětlil, z čeho dovozuje, že žalovaný měl zákonnou povinnost požadované informace evidovat, resp. poskytnout. Údaje, které je a byl žalovaný povinen evidovat ve smyslu § 125 odst. 1 a 2 exekučního řádu v Centrální evidenci exekucí, naopak nemají žalobcem požadovaný informační potenciál. Podstatné je však to, že soudní exekutor má a i ve vztahu k rozhodnému období měl povinnost

vymazat z evidence všechny údaje týkající se nařízené exekuce do 15 dnů po jejím skončení (resp. do 15 dnů od okamžiku, kdy se exekutor o skončení exekuce dozvěděl). Současná absence úpravy, jež by pro rozhodné období let 2021-2022 stanovila žalovanému povinnost evidovat v neveřejném seznamu údaje vymazané z veřejné části Centrální evidence exekucí, pak vylučuje existenci povinnosti žalovaného disponovat údaji, které jsou předmětem žádosti. Rovněž povinnost žalovaného zveřejňovat v minimálním tříměsíčním intervalu aktuální statistická data jako otevřená data ve smyslu § 125 odst. 11 exekučního řádu se týká až období od 1. 1. 2023, kdy toto ustanovení nabylo účinnosti. Lze tak uzavřít, že žalovaný (povinný subjekt) neměl povinnost disponovat údaji o skončených exekucích na čtvrtletní (ani jiné časové) bázi pro období let 2021 a 2022.

23. Soudu není rovněž zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že žalovaný mohl požadované informace vytvořit ze zdrojových dat. Pakliže žalovaný neměl údaje o ukončených exekučních řízeních k dispozici, jelikož tyto údaje musely být soudními exekutory ve smyslu § 3 odst. 2 vyhlášky o centrální evidenci exekucí odstraněny z evidence, z logiky věci nemohl vygenerovat z neexistujících dat údaj o počtu skončených exekucí v jednotlivých čtvrtletích let 2021 až 2022. Na uvedeném nic nemění ani to, že žalovaný měl k dispozici údaje o skončených exekucích na bázi ročního období let 2021 a 2022. Tato data, která žalovaný, resp. povinný subjekt žalobci poskytl a která vytvořil nad rámec svých zákonných povinností, představují informaci o počtu skončených exekucí v roční a nikoli kratší frekvenci. Soud proto nechápe, jak by z takto strukturovaných dat mohl žalovaný získat údaje vypovídající o počtu skončených exekucí za jednotlivá čtvrtletí. Žalovaný tedy nedisponoval takovými zdrojovými daty, jež by mohly být podkladem pro vytvoření požadované informace. Není tak důvod zabývat se v intencích žalobcem odkazované judikatury týkající se výkladu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím posouzením toho, zda jde či nikoli o vytvoření nových informací. Nejsou-li k dispozici relevantní zdrojová data a povinný subjekt není podle zákona povinen tato data mít, nelze než žádost o poskytnutí informací odmítnout.
24. Dílčí subnámitka, že odmítnutí požadované informace představuje účelové a obstrukční jednání žalovaného, resp. povinného subjektu, je ve světle výše učiněných závěrů zcela nepodloženým tvrzením, jímž žalobce jen nedůvodně osočuje žalovaného z nekalých pohnutek.
25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl. Za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
26. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu